

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 1.10
Pol leta 0.20
Četrti leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poslanicah“ se plačuje za navadno pristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ „ 2 „
6 „ „ „ „ 3 „
Za večje širke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „Starih Loub“, na starom trgu in v namski ulici pri v. Trstu, via Cassana, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uradno pošti „Soča“ v Gorici Via Morcato 12, I., naročnina pa opravištvu „Soča“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalec in drugim nepremožnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri opravištvu.

Oče Radecki.

Kdo je prebiral zgodovino avstrijske države zadnjih štirideset let, da ne bi bil naletel na ime slavnega vojakovodje Josipa Radetzky-ja (Hradecki)? Ko so se neslovanski narodi, namreč nemški Dunajčani, madjarski Ogri, italijanski Benečani in Lombardi puntali zoper avstrijskega cesarja leta 1848, zbral je general Radecki zveste slovanske in druge polke ter se je hrabro bil proti starodavnim sovražnikom avstrijskega imena na jugu, med tem ko je grof Jelačić pokoril Ogrce in zapeljane Dunajčane. Kakor v Wallensteinu, tako je veljalo tedaj o Radeckiju, da v njegovem taboru je bila Avstrija. V Radeckiju združevala se je udanost do presvitlega cesarja in njegovo rodovino, inavdušenje za pravico narodov in moč, ki izvira iz teh načel. Kakor oče ljubil je svojo vojsko, ki so mu bili udani iz dna srca; kakor duhovnik molil je rožni venec, ko je armadi zapovedoval; kot junak rešil je Avstrijo nesroče ter pokazal, koliko morejo avstrijski narodi, ako imajo kaj, radi cesarja morejo navdušiti za svojo domovino. Oče Radecki, slovanski junak, postal je mož, kateremu bo večna čast v zgodovini avstrijske države, katerega se bodo vsi državni krogi spominjali, kadar koli bo Avstrija v negotovih okoliščinah.

Ze dolgo se ni veliko govorilo o Radeckiju, ker je manjkalo povoda, v sled katerega bi si bil iskal avstrijski orol novih močij in novega navdušenja. Zadnje čase prišlo je drugače; spomin na starega junaka oživel je z nova; njegova čast raste in se širi, kakor nikdar prej. Odkod ta prikazen? — Okoliščine silijo Avstrijo, da mora sprejeti pod svoja krila dežele, ki so čakale uže stoletja rešenja iz turškega jarma. Naravni razvoj narodov je krepkejši in večji nego brezmišelnost, zatelebanost in zla volja nekaterih politikov, tako da mora Avstrija po sili stegniti roke po narodih, katerih se ne more ubraniti. Od nekdanjega Avstrijskega cesarja je Avstriji odkazana pot proti jugovzhodu, ali njeni politiki iskali so sreče in slave pri Solferinu in Kraljevem gradu, to je: hoteli so širiti in vzdrževati nadvlado nad Nemci in Italijani, kar se jim ni posrečilo. Vkljub prežalostni skušnji zadnjih stoindesetletij, težijo nekateri naši politiki še vedno le po vladati na Nemškem in po moči v Italiji, cesar ne morejo doseči po nobeni ceni. V slovanske dežele so se pa bali in branili, dokler so le mogli; zdaj se ne morejo več braniti, ako se hočejo ohraniti, zato se pripravljajo na dogodbne na jugu, če tudi bi morali sprejeti kako novo deželo pod avstrijsko okrilje.

LISTEK.

Pot iz Benedek v Chioggio.

Leta 1872 septembra meseca posijalo je zlato solace prav prijazno na Beneške otočje in pokukalo v mojo spalnico v gostilni Bauer, kakor bi me bilo hotelo vprašati: „Ali ne ustaneš?“ Prav rada bi mu bila odgovorila: „Pusti me še malo časa, ker malo sem spala radi hudobnih komarjev, ki so me brez usmiljenja pikali vso noč.“ Kakor bi imela najhujše kozo, tako je bilo razorano moje obličje; a jutro je bilo tisti dan krasno.

Pri zajutruku me soproj popraša, bi li hotela iti v Chioggio. „Prav rada“, odgovorim. Kako bi tudi ne bila rada šla, saj vsaka še tako mala stvarica me je zanimala, vse se mi je zdelo krasno, mikavno, tako da še nisem vedela, kateri predmet bi bolj občudovala; v duhu sem si pa vse še krasnejše predstavljala. Ko sem mislila na notranje krasoto vojvodine palače (palazzo ducale), na veselje in življenje, ki je tukaj enkrat vladalo, ubežale so mi misli hitro kakor blisk k revnim jetnikom, ki so globoko zdihovali v ječah ob mostu zdihljajev (ponte dei sospiri), in ne hoté se mi je srce v trenutku napolnilo nevolje, ko sem se spominjala priprave, da se nedolžne kralji

Tako so zdaj razmere avstrijske proti sosednim deželam, kakor je znano vsakemu človeku, ki se kolikaj peča s politikom. Ako bi bile notranje avstrijske razmere zdrave in trdne, bi se na vse kripnje pripravljala pot rečem, ki ne morejo izostati. Ali žalibog, da notranje stanje naše države ni tako, kakršno bi bilo želeli; v izhodni polovici države gospoduje ohol narod, ki jemlje nemadarskim narodom vsakotne pravice, kolikor more. Nemadarski narodi so vsled tega razkačeni in niso nič kaj udani svojim tlačilcem. Ako bi ti narodi dobili novih zavoznikov na jugu, prišlo bi v nevarnost gospostvo edinega mongolskega plemena v srednji Evropi (madjarskega); zato je treba zaprečiti, da se Avstrija ne bo širila na jug, da bo varovala Arpadove sinove poplavljenja po Slovanih. Madjari in madjarski lieti pripovedujejo to na vsa usta, in da bi zaprečili bližnjo usodo Bosne, ki se ne dá odvrtiti, razglasili so in razglašajo še vedno novo načelo o vojski, ki je popolnoma nasprotno onim načelom, po katerih je Avstrija močna. Pravijo namreč, da vojska se mora navzeti narodnega duha in da iz državne vojske naj se napravijo narodna krdela. Ako bi Madjari to dosegli, ne bi jim bilo treba iti v Bosno, ne bi jim se bilo bati pred jugoslovansko močjo. Iz tega načela izvirajo demonstracije proti Janakemu, proti nadvojvodi Albrehtu in najzadnje proti povišanju Janakega po presvitlem cesarju. Zdaj imajo židje in framasoni gospostvo in gospodarstvo na Ogerskem. Ako se prikloni na jugu slovanska pokrajina, bi sleparjo lahko vznesli pravične zahteve pri sosedih. Zato je na Ogerskem splošen boj proti starodavnemu avstrijskemu duhu v armadi.

Tej prežalostni prikazni treba je stopiti nasproti; avstrijske domoljubje in celokupnost države treba je vzbujati in poudarjati. V ta namen ni boljega sredstva nego spomin na moža v čegar tabru je bila Avstrija, v čegar prsih je živel mogočen zubelj ljubezni do domovine do zadnjega zdihljaja. Ta mož je Radecki. Na neslišana izzivanja madjarskih prenapetih ni bilo boljega odgovora od tega, da naj se napravi spomenik grofu Radeckiju in naj se nabira v to svrhu denar po vsej državi. Sestavil se je odbor, kateremu je na čelu presviti nadvojvoda Albreht, kateri je izdal na vse avstrijske državljane sledeči razglas:

Po smerti nepozabljivega feldmaršala grofa Radetzky-ja pokazala se je berž splošna želja, postaviti na Dunaji dostojen spomenek temu slavnemu vojskovodji, pravemu očetu svojih vojakov in po svoji zvestobi do dinastije in ljubezni do domovine vzglednemu patrijotu, kateri je bil v teku svojih 72 službe-

nih let pod petimi vladarji v devetnajstih vojskah.

Vojska, katere se je leto pozneje vnela, neugodnost naslednjih let in mnogoverstne druge zaproke zadržale so spolnitev te želje. Od leta do leta se kerčilo število tistih, kateri so pod Radetzky-jem služili, se bojevali in kri prelivali; ne sme se torej dalje odlašati, če hočejo še ostali napravo tega spomenka doživeti.

Z Najvišjim dovoljenjem prevzamen laz vodstvo tega početja podpiran od odseka, kateri obsega razum mnogobrojnih tukaj bivajočih generalov iz Radetzky-jeve šole tudi zastopnike različnih krogov.

Sam eden tistih, kateri so pod Radetzky-jem preželi kerst v ognji, obračam se na svoje vojne tovarše iz one dobe z vabilom, pripomagati v ta namen.

Neki patrijotičen poziv, katerega je objavil že pred nekaterimi meseci vrednik časopisa „Armeblatt“, vzbudil je tako živo navdušenje v vojaških krogih, da se je precej obilno število podpisov nabralo. Ta darila posameznih, kakor ona celih oddelkov spridučejo vnovič tradicionalni duh, ki v naši vojski živi, in so porok, da se bo tega početja udeležil vsa vojaški stan monarhije, za koje brambo smo vsi poklicani s skupnimi močmi. Enako vabilo pošiljam skupnemu prebivalstvu avstrijsko-ogerske monarhije, katero gotovo ohrani Radetzky-jevemu imenu večni spomin.

Saj jih je bilo na stotisoče iz vseh krajev države starih očetov in očetov sedajne generacije, kateri so služili pod slavnim feldmaršalom in na dom vernivši se prenesli na svoje tisto navdušenje za očeta Radetzky-ja, vsled katere je najpopularnejši junak, in katere je ogrela vsacega, ki jo bil kdaj priča ljudomilosti in prijaznosti starega vojvode.

Zmiraj dokazani patrijotični čuti se bodo gotovo zdaj zopet kazali v veseli in mnogobrojni udeležbi tega dejanja, kjer velja postaviti hvaležen spomenek mnogozasluznemu junaku, katerega so vsi narodi monarhije enako spoštovali in ljubili.

Krajcar invalida, veterana in priprostega moža je pri tej priliki ravno toliko tehten, kakor zlato bogatina.

Radetzky-jev spomenek spominjal naj bode naše potomce, kaj je mogel doprinesti dvainosemdesetletni vojskovodja, kateri je ob najtežavnejših okoliščinah od vseh strani stiskan, vendar neomahljivo stal podpiran od zaupanja vladarja, armade in ljubezni svojih vojakov in konečno zmago čez sovražno večjo moč naklada!

Dunaj, 27. junija 1886.

NADVOJVODA ALBRECHT feldmaršal.

v železne okove. Kadar sem šla mimo teh ječ, nikoli nisem svojih očij povzdignila v te žalostne zidove.

Po zajutruku šla sva s soprogom izpred prokuratij v bližnji veliki vodotok (canal grande); tam naju je že od daleč klical stari Pepo: Signori, in goudola (gospoda, v čoln). Omeniti moram, da vse dneve, ko sva bivala s soprogom v Benedkah, prevažal naju je stari Pepo iz enega kraja v drug. Veslajou mož nama je vestno pripovedoval vse dogodke, katere je doživel. Tisti dan pa naju je Pepo zama priškoloval. Stopila sva na ladjo v Chioggio; solnce je svoje čarobne žarke po morji raslivalo; moja duša se je radovala krasnega pogleda; naša ladjica se je prijetno zibala po morji. Moraka gladina bila je v resnici gladka, kakor poglajena miza; le tu pa tam se je morje vzdigovalo, ali tako po malem, da skoro ni bilo poznati; pravega vetra ni bilo; zdi se mi, da le ladjica je v svojem tiru prouzročevala nekoliko sapa. Z morja je odsevalo rumeno solnce, ki se je preminjalo na svetlo-sreberno barvo. Takega bleśka še dolgo nisem videla, odkar sem kot deklica zapustila očetov dom, za katerim se je v bistri studenčnici kopalo jutranje solnce ter razsipalo opoludne svoj čvrsti bleśk na vse strani. Na ladji bilo je nekaj parov potovalcev, kateri so vsi občudovali lepo prikazen na morji in krasen razgled na bližnje otoke, posebno na Benedke, dokler niso bile preoddaljene. Nenavaden čuti obidejo človeka, ki je rajen suhi zemlji, ko pride sredi vode

in ima nebo nad seboj, pod sabo pa vođeno stvar, ki se vedno ugiblje in vendar vedno vzdržuje gospostvo vesoljnega stvarjenja. Tako se je tudi meni prav čudno pozdevalo, ko sem se zmišljala, da sem daleč od domovine, pa na sinjem morji, v katerem je že toliko ljudij našlo svoj grob. Poglel na jasno nebo proti svetlemu solncu krepčal je moje dušo in zopet se je oveselilo krasne poti nekoliko vznemirjeno srce. Nekateri prekupevalci, ki so z nami potovali, delali so pa svoje račune in proračune vso božjo pot, dokler nismo došli na otok.

Dospevša v staro in umazano Chioggio, ustavila sva se s soprogom v tako rečeni najboljši krčmi. Krčmar, prijazen in uljuden mož, vodi naju v salon v prvem nadstropji. To vam je bil salon, vse drugačen nego oni ponosnega mojega varuha. Ko nama otvori duri, začudila sem se nemalo umazanemu in zanemarjenemu salonu. Par podrtih sedal in razdrapan divan dičili so ta prostor. Stara od črvo zglodana miza, nekoliko podob — ne spominjam se, kaj so predstavljale, bilo je vse. Vse skupaj bilo je podobno bolj hlevu nego sobi. Krčmar nama je povedal, da nima drugega za kosilo kot risotto a ta da je prav dober, proprio buono. Na malo sem se začudila, ko je prišel s skledo rumenega risotta; bil je rumen kot lup pomaranča. Soproj je nekoliko jedel, jaz sem se pa smejala, da takega kosila še nisem doživela. Prijazni krčmar je pa bil zelo zgovoren; prišel je k

Vse za to patrijotično početje namenjene doneske naj se blagovoli doposlati pod naslovom „Wien k. k. Oberstallmeisteramt“ ali pa pod naslovom „Hauptkasse der k. österreichischen Sparkasse, Wien, Graben 21“. Tudi podpisani udje odseka so pripravi darove prijemati.

Vsi doneski se bojo precej dali na obresti in ob enem tudi javno razglasili z eventualnimi pogo-vori vred.

Izdelanje spominka izročilo se je profesorju Gašperju Zambusch-u, kateri je vže leta 1851 v Mon-ai kip rajncega feldmaršala po živem možu posnel.

Dunaj, 30. junija 1886.

NADVOJVODA ALBRECHT

feldmaršal predsednik

PRINC EMERIH THURN I TAXIS

general konjice pred. namestnik.

(Sledijo imena družih odbornikov.)

Sč zgor omenjenega stališča treba je sprejeti navedeni razglas. Nabiranje denara je postranska reč, a bujenje in utrjevanje domoljubnega duha je glavni namen, kateri je vreden visokega odbora in vavišne-nega njegovega načelnika. S tega stališča obračamo se do svojih rojakov ter jim priporočamo, naj se obil-no udeležujejo pri tej nabiri. Ne sahtevajo se od na-roda slovenskega, ki je ubog in trpin od svojih mla-dih nog, alati darovi, pričakujejo se znamenja uda-nosti in navdušenosti za avstrijsko stvar. Zato menimo, naj se vsakdo udeleži pri nabiri, če tudi le s krajcar-jem. Zlato in srebro dobi se tudi drugod: a udanost in avstobda, navdušenost in požrtvovalnost pri nena-vadni bedi in zanemarjenosti naj bo dika slovenskega naroda. V vsaki vasi naj bi se našel rodoljub, ki bi nabiral vinarje ubogih ter pošiljal jih na Dunaj na odločeno mesto. Radecki je Slovan, Avstrijan, gene-ral; v njem je utelešena ljubezen do domovine, zves-toba do cesarja, bogoljubnost in vojaška hrabrost. Kdor časti Radeckija, časti načela, katerim je Ra-decki služil, za katera je umrl.

Dopisi.

Iz Brd od sv. Primoža, 25. julija. — Pričako-val sem, da prinese zadnja „Soča“ kakšno pojasnilo o vojski v Števerjanu dne 18 t. m. kot odgovor na povest goriškega „Corriera“ od 20 t. m. Ker se pa tam pri števerjanskem zvoniku nikdo ni oglasil, po-trudil sem se in poizvedel nekaj o resnici onega dogodka.

Kako je „Corr.“ oni dogodek narisal na svojem predpasniku, znano je že po zadnji „Soči“ vsakemu; podam pa še prevod one brzojavke, s katero je du-najska „N. Fr. Presse“ od 21. t. m. prinesla povest o oni dogodbi. Brzojavno poročilo se glasi: „Kakor poroča „Corriere“, bili so v vasi Ciesna napadeni štiri mladeniči, ki so peli v krčmi italijanske pesmi, od drugih gostov, ki so skušali z žuganjem prisiliti jih, da bi peli slovensko. Ker so se Italijani branili, napadli so jih Slovenci in so mladeniče hudo zdelali. Ko so potem ti mladeniči šli skoz St. Ferjan, bila je vsa vas na nogah in jih je sprejela s kamnjem, gostim ko toča, tako da le hitra pomoč žendarjev je mogla rešiti Italijane, ki so bili manj ali več ranjeni. Mnogo so jih zaprli.“

Rad bi oni dogodek popisal, kakor sem natančno

nama in nama pripovedoval dolgo zgodovino umazane Chioggie. Ko se odpraviva na odhod, vzame krčmar mal listek iz žepa, na katerem je bilo natisnjeno njegovo ime in s katerim se je hotel priporočiti za drugič. Zanimivo zdelo se mi je to ime: Cherobino Ciosotto di Chioggia in ni mi zginito nikoli iz spo-mina.

Popoldne je začelo ldeževati; ali to naju ni motilo, ogledati sva si hotela na vsak način to staro mesto. Našla pa nisem nič posebno zanimivega v njem. Stara zanemarjena cerkev zdela se mi je kot zapu-ščeno dete brez matere; čudni kamni so moleli iz njenih sten kakor da bi bil dolgotrajni dež vse spral. Sem ter tja po ulicah nakopičena nesnaga, da je bilo groza. Tudi na obližjih prebivalcev je bilo videti živo-tarako njih življenja. Risotto in polenta to se je zdela njih vsakdanja hrana.

Zenske so pa čudno tiktakale po kamenitem tlaku s svojimi lesenimi ceklami. Predpasniki zadoj, in z njimi po glavi zagrnjene, da nisi mogel niti vi-deti obličja. Želela sem, da bi se kmalu naredil mrak, in da bi se ukrcali na ladjo, katera bi me hitro pre-peljala v krasno in priljubljeno Benedke.

Noč je bila temna in dež je prav počasi kapljal, ko smo dospeli do svojega cilja; na trgu svetega Marka je vse mrgolelo kakor v mravljišči. Laški sta-novniki zapustijo zaduhla svoja stanovanja, ko se ne-rodí mrak, in se šetajo po Markovem trgu do pozne noči.

Ostala mi je živo v spominu pot iz Benedk v Chioggio in pogosto sem pripovedovala ljubeznivim deklam svojega varuha o Chioggi in o rumenem zvonu.

Marija Erjavec.

poizvedel: pa vem, da „Soča“ nima pravice pisati o posameznostih med tem, ko se vrši sodnijska prei-skava, ker bi to uplivalo na izid. (Dejanski po-datki, ki sledijo, so tako pičli in nedoločni, da jih ne moremo objaviti. Nadejamo se resnici in občini v čast natančnejšega poročila, ki naj pové vso re-snico. Ur.)

Politični razgled.

Preteklega tedna bila sta ministerski pred-sednik grof Taaffe in finančni minister Du-najewski dva dni gosta pri knezih Lich-tenstein na Štajarskem. Ker časopisi v vro-čih pasjih dneih ne vedó kaj bi pisali, vrgla sta jim ministra s tem pohodom kost na kateri so glodali ves teden. Ugibali so na desno in na levo in delali vse mogoče in nemogoče kombi-nacije. Jedni so mislili, da sta ministra konser-vativcem prinesla versko šolo, drugi zopet, da sta pri njih iskala podpore za Bog si ga vedi kakšno novo ministerstvo, tretji naposled, da sta si hotela ministra zagotoviti konservativce za prvotni vladin predlog glede petroleja, ker da ni upanja, da bi Madjari odjenjali, a mnogi Po-ljaki bi potem odpadli od vlade. A kaj je na stvari, vesta za zdaj menda samo ministra in kneza.

O kacic premembah v ministerstvu je zdaj vse tiho.

Tisza se do zdaj še ni izjavil, kako mi-sli o upokojenji generala Edelsheima-Gyulaia. Da bi sam odstopil, na to ne misli, ampak go-tovo le študira, kako bi umiril razburjene du-hove. A splošno mnenje je, da tudi njega po-tegne umirovljeni general seboj. In že se oglašá stranka, ki bi rada stopila na državno krmilo. Tako imenovana zmerna opozicija, katera je prej tudi hujskala proti Janskemu in proti skupni vojski, zasuknila je zdaj hitro plašč po vetru in kriči na vse grlo, da ona ne dela in ne misli delati proti zjedinenji vojski in da niti ne misli potezati se za razdelitev vojske. Politične raz-mere da so zdaj take, da bi bil neodpusten greh, ako bi kdo hotel rušiti jedinstvo avstro-ogerske vojske. Zmerna opozicija neče demonstrovati proti generalu Pejačeviću, kateri kakor Oger in vojak samo izpolnjuje svojo dolžnost, ako pre-vzame poveljništvo na ukaz Njega veličanstva. Pobijati pa mora politiko Tisze, kateri je v o-gerskem parlamentu sleparil in izdal Ogersko, samo da bi se obdržal na ministerskem sedeži.

Kdor pa pozna razmere in ljudi na Oger-skem, ne bode veroval, da je opoziciji kar čez noč prišlo tako avstrijsko mišljenje, kakor tudi ni verjetno, da bi se na Dunaji hteli udati tem glasovom.

Starejši brat našega cesarja, nadvojvoda Karol Ludovik je šel s se svojo visoko gospo so-progo obiskat ruskega carja, kamor ga je ta povabil s posebno laskavim pismom. Govori se tudi, da pride meseca septembra, ko bode naš cesar pri velikih manovrih v Galiciji, tjekaj v pohode ali ruski carjevič ali kak drug princ. Iz teh sestankov bi človek sklepal, da živimo s tem mogočnim sosedom v lepi prijaznosti, ali ruski državniki so nekaj časa močno nevoljni na Avstrijo, zlasti zdaj, ko je naš minister v-nanjih stvari grof Kalnoky obiskal kneza Bis-marka, ne da bi bil pri tem navzoč tudi ruski minister Giers. Sumijo namreč, da se o nečem dogovarjata, kar bi bilo obrneno proti Rusiji in zategadelj pišejo ruski listi jako razdraženo proti Avstriji. „Novoje Vremja“ pravi: „Na Dunaji so pripravljeni udati se vsacemu, kdor bi pod-piral protirusko politiko, pa ne pomislijo, da Avstrija je pri tem le lopata, s katero se igrajo druge velevlasti. Prišlo je tako daleč, da celo Avstrija in Ogerska nista več zločini, če tudi obe jednako sovražita Ruse, samo zategadelj, ker se ne moreta sporazumeti, s kacicmi sredstvi bi se zatrla slovanska misel na Balkanu. Taka politika pa privede do vojne z Rusijo in do raz-pada Turčije.“

S r b s k a skupščina je izročila kralju ad-reso, v kateri izreka kralju zaupanje, hvali ga, da je začel vojsko in jo končal na željo

Evrope. Tudi manjšina je izdelala adresno, ki je podobna oni večine, samo da graja vojno z Bol-gari, ki so Srbom bratje po narodnosti in veri.

Jako zanimiv je razgovor, ki ga je imel urednik dunajske „W. Allg. Ztg.“ s črnogor-skim naučnim ministrom Pavlovičem, ki se je med ostalim izrazil tako:

V Srbiji se je res poslednja leta ukoreninil av-strijski upliv, ker se narodni duh od zgoraj zatira. Avstrija je pridobila na svojo stran vladarsko rodbino Obrenovičev s tem, da jej je pridobila kraljevi naslov, in z družimi sredstvi. Srbija je pa morala povzdigne-nje v kraljestvo plačati s samostojnostjo. Srbsko po-litiko sedaj vodi Bismarek po svojih Dunajskih pose-dovalcih, sedaj po grofu Kalnoky-j, v Srbiji ne go-spoduje kralj Milan, ampak grof Khevenhüller. Trdi se sicer, da so Srbi začeli poslednjo vojno proti volji Avstrije, toda Pavlovič tega ne verjame. Na Dunaji so dobro vedeli, da bode Srbija topena. Avstrija si pa vedno prizadeva, oslabiti srbstvo. L. 1876 je Sr-bijo našuntala proti Turkom, katera vojna se je kon-čala s katastrofo pri Djunisu, sedaj jo je nahujskala proti Bolgarom in konec temu bil je poraz pri Sliv-nici. Srbska vnjanja politika je ravno nasprotna črno-gorski. Črna gora si prizadeva samo okrepiti srbstvo. Karkoli naj si domišljujejo v Srbiji o srbski državni ideji, jej vendar samo škodujejo, uresničiti jo more jedino Črna gora. Zategadelj je želeli, da se Srbi vedno bolj „počrnogorčijo“. Srbski kralj Milan svojo duševne zmognosti porablja v škodo Srbije. Srbi bi se ne mogli zjediniti, ko bi Bosno in Hercegovino pri-svojila si Avstrija. Kalnoky že sedaj dela na to, da bi Ogerska pridobila ne le Bosno in Hercegovino, marveč tudi Srbijo. To nasprotuje srbski državni ideji, zategadelj bode Črna gora vedno na strani Rusije, ki se bode potegnila za zjedinenje Srbov, kadar pride pravi čas. Ko bi Avstro-Ogerska postala zares fede-rativna država, bi se jej balkansko samostojne države lahko pridružile. Ker pa ogerski šovinizem ne do-pušča svobodnega razvoja sosednjih narodov, bode se prej ali slej začel pod ruskim varstvom upor proti Avstriji od Jadranskega do Črnega morja. Črna gora, Bosna in Hercegovina, Bolgarija in Rumunija postu-vile se bodo proti Avstriji, kadar pride do boja mej Rusijo in Avstrijo. Na balkanskem poluotoku se trije elementi, ki morejo osnovati državo. To so Srbi, Bol-gari in Grki. Albanci se v tem oziru ne morejo je-mati v poštev. Mohamedanci se bodo izselili ali pa izumrli. Balkanski otok se mora tedaj razdeliti v tri dele, v srbski, bolgarski in grški. Carigrad bode svo-bodno pristanišče. Taka delitev balkanskega poluotoka se bode dognala še le po več evropskih vojnah, v ka-terih se bode Rusija, Italija in Francija z balkanskimi državami bojevale proti Avstriji in Nemčiji. Anglija bode najbrž pasivna, Turčija se pa ne more jemati v poštev. Ta strašni boj evropskih vlastij je pa še bolj ali manj v daljši prihodnosti. Sedaj se vsi še le pri-pravljajo in zbirajo si sile.

Na A n g l e š k e m je novo ministerstvo že sestavljeno. Z večine bodo sedeli v njem močje, ki so bili v prejšnjem Salisbury-jevem minister-stvu. Kakor prej, bode tudi zdaj sovražno Rusiji.

V H o l a n d i j i, ki je morebiti najmirnejša in najsrečnejša država v Evropi imeli so zadnje dni v mestu Amsterdamu tudi grde nemire. Na mestu je ostalo 25 mrtvih in 90 ranjenih, med njimi 40 policajev.

Domače in razne vesti.

Društvo „Sloga“ razpisuje za svojo dvoraz-redno deklisko šolo v Gorici službo učiteljice vodi-teljice z letno plačo 400 gld. in 50 gld. odškodnine za stanovanje ter mesto učiteljice z letno plačo 300 gld. in 50 gld. za stanovanje. Prosilke, ki so že v službi, naj uložijo svoje prošnje po svojih predstoj-nikih, ono, ki niso še služile, pa neposredno pri društvenem predsedništvu (dr. vitez Tonkli, via Ascoli 1) do 28. avgusta t. l. Dokazati je treba sposobnost za poučevanje v slovenskem jeziku z navadnimi apri-čevali. Službi se oddasti v prvo časoslovo za eno leto.

Konecletna skušnja v slovenski dekliski šoli izvršila se je večeraj popoldne s prav dobrim vspehom. Razen odborikov „Sloge“ bilo je tudi precejšnje število druge gospode navzoče, ki je bila z vspehi po vsem zadovoljna. Potem se je vršila mala poskušnja tudi v otroškem vrtu in reči moramo, da je tudi ta zavod prav lepo napredoval.

Skušnjo za otroški vrt delaše so na tu-kajšnjem c. k. učiteljskem izobraževališči tri gospo-dične iz Gorice (Marija Goriup, Amalija Manzano in Valig), štiri iz Trsta in ena iz Poreča. Razen one iz Trsta so vse dobro končale.

Goriška realna končala je šoleko leto vtorek dne 27. jul. Letno poročilo nam poveda, da je na zavodu skupaj s pripravnim tečajem bilo konci leta 199 učencev, in sicer 125 Italijanov, 46 Nemcev in

27 Slovencev. Po vseh v naukih je 14 odličašev, 127 I. reda, 33 II. in 9 III. reda, 2 sta ostala neizpravana in 14 jih sme po počitnicah ponavljati izkušnjo iz jednega predmeta. Razen ravnatelja podučevalo je na zavodu 12 profesorjev, 1 redni učitelj (veronauka) 1 učitelj meščanskih šol in 1 učitelj telovadbe. Iz vere dostojnega vira smo čuli, da je med 27 slovenskimi učenci 8 odličašev, kar je gotovo zanimivo, ako pomislimo, da je vseh skupaj samo 13, ako odštejemo onega na pripravnem tečaju. Dne 27. in 28. t. m. vršil se je na c. kr. realni goriški izpit zrelosti. Od 13 učencev VII. razreda oglasilo se jih je k izpitu 10. Od teh so jednega zavrnil pri pismeni izkušnji, dva sta pa radovoljno odstopila. Od ostalih 7 so 4 proglašeni zreli, 2 sta padla a 1 smo ponoviti izpit iz jednega predmeta za dva meseca.

† Terezija grofica Strassoldo, ki je umrla pretekli teden v Ajellu, zapustila je ondašnjim ubogim 5000 gld., župnijskemu beneficiju 9000 gld. in malemu semenišču kot miloščino za sv. leto 12.500 gld.

Davčnim uradom je došel ukaz, naj pregledajo škodo, katero je prouzročila strupena rosa ter naj odpišejo davke v tisti meri, kakor pri škodah po uimah. Pri tej priliki bi pa radi opozorili davčne urade, naj bi ne cenili le tiste škode, katero rosa naredi grozdju, ampak tudi ono, katero napravi vinu. Znano je namreč, da vino, če se ga kaj pridela po peronosperi, ni nič vredno, in da vinorejci v Furlaniji in v Brdih so morali izliti letos mnogo vina od onih trt, na katerih se je prikazala peronospera.

Za kratek čas je najteže skrbeti v pasjih dnevih, ko je človek sam sebi na poti. (Zato sta velike hvale vredna mestna očeta Lenassi in Venuti, ki zabavata Goričane o takem času. Prvi se je izrazil pri neki seji mestnega starešinstva, da gro domov, ker je osma ura, da ne zamudi večerje. Drugi so jo izpodtikal nad tako izjavo ter jo je imenoval neparlamentarno. Nasledek je bil, da sta se klicala na dvoboj ki je bil sprojet. Tu pride „prvi mešan“ g. Maurovich in jima razloži škodo, katero bi mesto trpelo, ako bi v dvoboju zgubilo dva moža naenkrat. Bojevalca to spoznata si podasta roke in skleneta mir in ljubezen pred županom.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda naznanja s tem vsem rodoljubom, ki hoté snovati podružnice, da je bilo pravilno izvoljeno družbino vodstvo na veliki skupščini dne 5. julija t. l. — Zato naj se, kakor poprej osnovnemu odboru, tako od sedaj blagovolijo oglašati družbinemu vodstvu v Ljubljani, ki jim preskrbi pooblastil, prošnji in česar je potreba. — Ljubljana, 24. julija 1886. Tomo Zupan, prvomestnik.

Razpis štipendijev. Podpisani deželni odbor razpisuje dva štipendija po 377 gold. odraslim osebam za obiskovanje izobraževalnega tečaja za strugarstvo in rezlarstvo, kateri se bo držal od 1. oktobra 1886 do konca marta 1887 pri tehnološnem muzeji na Dunaji.

V tem znesku je zapopaden strošek potreben za pripravo rezlarske klopi in dotičnega orodja, katero ostane potem last obdarjenca, kakor tudi strošek za potovanje na Dunaj in nazaj, potem pristojbina za vpis, katera stane 2 gold., in strošek za surovi material, cenjen na 15 gld.

Prosilci naj položijo prošnje deželnemu odboru do 31. avgusta t. l. in naj jim priložijo še sledeča pisma: (a) kretni list, b) spričevalo o domovni in stanovanji v eni izmed občin te dežele, c) spričevalo dovršenih šol, dokaze da je prosilec zveden v svojem rokodelstvu, in spričevala dovršenih služeb, d) spričevalo o dobrem zadržanju.

Ker se z dovolitvijo gore omenjenih štipendijev namerava doseči, da se rokodelci izučé po onih metodah, kakršne so dan danes vpeljane v dobrih šolah in izglehni delavnicah, v namen, da se uvede in po deželi razširi obrtovanje, morali bodo prosilci priložiti prošnji tudi revers, s kojim se zavežejo, da bodo v pokneženi grofiji goriški-gradiški najmanj skozi 5 let potem, ko dokončajo izobraževalni tečaj na dunajskem tehnološnem muzeji, svojo obrtno opravljali, in to tako gotovo, ker bi drugače bili primorani povrniti znesek prejetega štipendija, in da podajo v tem obziru poročstvo bodisi po občini svoje pristojnosti, bodisi po kaki drugi skupščini ali sposobni osebi. V Gorici, 23. julija 1886. Dež. odbor; deželni glavar: Coronini.

Skupna razstava goriških vin. O priliki tretjega avstrijskega vinarskega shoda v Bozenu (Bolzano) na Tirolskem meseca septembra t. l. priredi se tudi vinska razstava. Tukajšnja c. k. kmetijska družba naznanja goriškim vinorejcem, da je sklenila napraviti skupno razstavo goriških vin, katera se pošljejo na razstavo v Bozen, potem ko jih prej pokusi posebna komisija, ki bo za to postavljena v Gorici. Vinorejci, ki se hočejo udeležiti te razstave, naj pošljejo tukajšnji c. k. kmetijski družbi do 15. avgusta uzorce onega vina, katero hočejo razstaviti, in sicer vsake vrste najmanj pet steklenic. Kdor želi natančnejih pojasnil v tem oziru, naj se obrne na urad tukajšnje c. k. kmetijske družbe.

V Št. Ferjanu niso bili ljudje 18. t. m. zvečer tako mirni, kakor bi se dalo posneti iz „Sočine“ dotične vesti v zadnji številki, timveč bilo je v resnici nekaj prepira in nereda, če tudi ne v takem obsegu in med takimi okoliščinami, kakor jih „Corriere“ navaja. Kratko poročilo o tem daje dopis iz Brd v današnji številki. — Da nismo takoj verovali „Corriero“ pripovedi o rabuki v Št. Ferjanu, je pač naravno, ako imamo pred očmi toliko slučajev, v katerih smo morali popravljati njegove povesti enakega ali sličnega zadržaja, da ne bi trpel slovenski narod sramote, katere ni zaslužil. Prašali smo o Št. Ferjanskih dogodkih nekatere osebo iz občine in sosesčine, katere nam niso znale ničesa povedati, kakor da bi se ne bilo nič prigodilo. Na tej podlagi pisali smo v zadnjem listu vest o Št. Ferjanski zadevi. Kdor pozna te razmere, mora pritrditi, da smo delali popolno pravilno in da drugače nismo mogli. Konečne sodbe nismo hoteli izreči; pustili smo še vedno kot mogoče, da bi se bilo kaj pripetilo; zato smo pisali: „ako o je ta povest izmišljena.“ — Par dnij potem ko je „Soča“ izšla, dobili smo priliko, da smo govorili z drugimi Št. Ferjanci, kateri so nam vso zadevo, če tudi skoro neradi, obširneje povedali. Kaj nam je vsled tega storiti, vedeli smo sami, ne da bi nas bil moral kdo k temu pominjati. Za „Sočo“ izšel je „Eco“ in je nekoliko drzno in samosvesto prašal, kako se reši „Corriere“ iz te zadrege, ako je celo povest le skoval. „Corr.“ je pa to prašanje potaknil „Soči“ in je odgovoril na nj v številki od 27. t. m. prav dostojno. Odgovoril je namreč popolnoma stvarno, navedši imena treh poškodovancev in dveh zaprtih nemirnežev, ne da bi se spuščal v osebnosti. — Vse drugače postopal je v tem oziru list, ki se na čelu razglasa za nekakega zaščitnika sv. katoliške vere. Ne da bi se zadovoljil z dejanskimi podatki iz „Corriera“ in ne da bi počakal, kaj poreče „Soča“ k temu, zasedel je v svoji štev. od 29. t. m. visoki sodnji stol ter sodil ne o stvari, ampak o osebah, o listih in njih pisateljih, o njih namenu in pravni vrednosti njih pisanja. Sklep je bil ta, če tudi z drugimi besedami, da „Soča“ je v tem slučaju slepila in lagala (infinghiando i lettori, il sicchino, il ciaccione). Če tudi navaja omenjeni list na svojem čelu besede iz nekega pisma Pija IX. do njegovih sodolovalec, vendar ne verujemo v njegovo nezmotljivost v presojevanji naših namenov, kolikor jih ne izrečemo z besedo ali z dejanjem, in mu popolnoma odrekamo pravico stikati po naših obistih. Grdo obrekovanje, izrečeno proti „Soči“, vračamo mu nedotakneno in neodpečateno.

Drobne novice. V Gradcu umrl je 25. t. m. Karol Holzinger, deželni šolski nadzornik za Štajersko in Koroško v pokoji, bivši mnogoletni vodja goriškega gimnazija. Rojen je bil 21. sept. 1810 v Pragi ter je bil dalje časa domači učitelj pri grofu Choteku, pozneje profesor v Solnogradu. Kot vodja, kot učitelj in odgojitelj bil je na najboljšem glasu. Mnogi naši deželani se ga hvaležno spominjajo. — Samomorilec H ö c h t e l zahteval je svojo žrtev „Kakor smo oznanili o svojem času, slavili so prijatelji in somišljeniki samomorilčevi 2. febr. t. l. spomiu in junaštvo ranjkega s skupnim izletom na tukajšnje pokopališče, kjer je imel eden izmed prijateljev slavnosten govor, v katerem je žalil obrede katoliške cerkve. Radi tega obsojen je na 8 dnij zapora. — Evgen baron Ritter, predsednik goriške kupčijske zbornice, odpovedal se je svojemu mestu, češ ker ima mnogo zasebnih opravkov, ki mu ne dopuščajo, da bi se bavil z zborničnimi zadevami po potrebi. — Deželni odbor goriški izdal je tiskano poročilo o delovanji deželnega zbora v lanskem zasedanji meseca novembra in decembra ter je razpošilja županstvom in raznim uradom. — Janko Leban, učitelj v Avberji, zložil in obelodanil je pripovedno pesen „Grad“, katero je tiskal L. Kordeš v Mariboru na lepem papirju, obsegajočem 16 strani 8o. Predmet vzet je iz narodne pravljice. — Dr. Venuti interpeloval je mestnega župana v javni seji radi napisane „Luisenstrasse“, ki se nahaja v Stračicah poleg italijanskega „Via Luigia“. — Dr. Adolf Gollob, odvetniški koncipist v Gorici, napravil je te dni odvetniško skošnjo. — Profesor dr. K. Glaser v Trstu preložil je indijsko igro „Poroko“ Parvati-jevo prvič na nemški jezik ter jo je objavil v letošnjem programu c. k. gimnazija tržaškega. — V Malem Dolu na Krasu umrl je 16 leten otrok nekega delavca iz Trsta, koder je bil prišel, za koleru. Drugih slučajev ni bilo na Krasu.

Poziv na predplatu. Podpisani pozivlje o vsem sve prijatelje narodne glasbe, osobito naša pjevačka društva, svedenike, učitelje, orguljaše, itd. na predplatu njegove: „Glagoljske Mise“. Misa ova u crkvenom duhu uglašena za četiri muška glasa a pisana latinicom izaci će (izide) za koji dan izpod tiska. Pjevana prvi put u gradu Krku prošle godine, bijaše svestrano pohvaljena. Uglašitelj posvetio je misu ovu svezaslužnomu istarskomu prvaku, prevj. g. Dru D. Viteziću. Ciena misa je 80 novč. franko u stan (na dom), a plaća se pošto (ko) bude uručena. Sabirače na predplatu umoljava ujedno, da mu izvolé čim prije povratiti predplatni arak (pošto). Preporuča se što toplije za obilnu podporu. U Trstu, mjeseca junija 1886. Valentin Korovec, (Citalbica).

Poziv. Dne 6. junija t. l. preminul je za veke naš premili Ivan Dolinar. Zasluza njegove so prevelike, da bi ga naš narod pozabil. — Ne! Pozabiti ga ne sme, temveč ohraniti ga mora v trajnem spominu. Prav radi tega se je ustanovil podpisani odbor, z namenom, da se mu postavi spodoben spomenik na gomilo. Ta odbor bode nabiral radodarne doneske v ta namen. Obrača se terej s prijazno prošnjo do vseh društev in do vseh posameznih rodoljubov cele Slovenije, naj pripomorejo, da moža, ki je vse trenutke svojega življenja žrtvoval svojemu narodu, katerega je neprenehoma budil in navduševal, dostojno proslavimo s tem, da mu postavimo spomenik. Slovenci! Sveta dolžnost nas veže, da se Ivana Dolinara našega hrabrega boritelja na obalah Adrije hvaležno spominjamo. Doneski naj se blagovolé izročiti denarničarju g. Vekoslavu Kalistru, stanujočemu v ulici Coroneo št. 27., v Trstu. Želoti je, da bi se nabiranje končalo do srede meseca oktobra. Imena darovalcev in svote objavijo se v listu „Edinost“. V Trstu, dne 6. julija 1886. Odsek: V. Mat. Živio — Ivan Bunc — Vokoslav Kalister — Andrejčič Fran — Graneč Ivan — Kobal Fran — Gasperčič Franjo — Stelč Fran — Višnjevec Anton.

„Leposlovni zabavnik.“ Odbor „Pisateljskega podpornega društva v Ljubljani“, sklenil je v zadnji seji svoji bodočo zimo dati na svetlo „Leposlovni zabavnik“. S to knjigo želi odbor z vzajemno pomočjo slovenskih pisateljev domovini na žrtvenik položiti lepo zbirko dovršenih spisov leposlovne vsebine ter tako izdatno pomnožiti in krepko poživiti tisti del književnosti naše, ki ima največ vpliva na najširje kroge razumnikstva slovenskega. Vrhu tega je „Leposlovni zabavnik“ še drug namen. Prihodnje leto bodo prečestiti starina pisateljev slovenskih Davorin Tratenjak praznoval petdesetletnico književnega dolo vanja svojega. Njemu, ki je omenjeno društvo vabudil, hoče odbor pokloniti „Leposlovni zabavnik“ ter mu tako pokazati, kako je napredovalo leposlovje slovensko v zadnjih petdesetih letih.

Krajsarska družba za „Narodni Dom“ ima sedaj 80 razprodanih knjižic, med njimi dve desetkrajcarski, tako da je število narastlo v zadnjem času za novih štirinajet knjižic, ki so došle večinoma iz Ljubljane, po jedna pa iz Bolca, Mengša in Trsta. Imena poverjenikov bodo objavljena v računskih izkazih, ako gg. poverjeniki izrecno ne želé biti nimenovani. Razposlanih je bilo doselej 555 knjižic, med njimi 84 desetkrajcarskih; v prometu jih je tedaj še 466, med njimi 82 desetkrajcarskih.

Naznanilo gospodarjem!

Visoko c. kr. ministerstvo kmetijstva poslalo je deželni kmetijski šoli velik stroj ameriškega sistema za sušenje sadja in zelenjave, da se napravijo ž njim poskušnje. Ker je sušenje sadja za našo deželo zelo važno, usoja si podpisano ravnateljstvo vabiti vse one gospodarje, ki se za to stvar zanimajo, naj si ogledajo stroj in način tega sušenja. Poskušnje vršijo se vsak dan popoldne razen nedelj in praznikov.

V Gorici, 28. julija 1886.

E. KRAMAR.
ravnatelj.

Zahvala.

Vsem onim p. t. gospodom, kateri so srčno obžalovali našo nepričakovano, prežalostno usodo gledé našega prerano umrlega sinčka oziroma brata Cirila, izrekamo s tem svojo najglobljejšo in presrečno zahvalo. Močno nas je žalilo, da nam je bil naenkrat vzet, skoro ukraden; a tešila nas je zavest, da imamo prijateljev, ki z nami čutijo. Hvala jim večna.

V Gorici, 25. julija 1886.

Matej Koršič oče, Antonija Koršič mati, Leopolda sestra, Miroslav in Vladimir brata.

Drogheria

A. HERMANEK

VIA MUNICIPIO

kupuje kamilično seme v vsakteri množini.

Čudovite kapljice

Sv. Antonia Padovanskega.

Te priproste in naravno zdravilo je prava dobrodelna pomoč in ni treba mnogih besedi, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in prečenejo prav kralu najhujših bolečin. Prav izvrstno vstrezajo zoper hemoroide, proti boleznim na jetrih in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glitiam, pri ženskih mesečnih nadležnostih, zoper belu tok, belast, zoper bljete, zoper ter čistijo pokvarjeno kri. One ne presegajo samo omejenih bolečin, ampak navdvarjajo tudi pravi vsaki boleznij.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; z naročbo in pošiljavo pa edino v lekarni Cristofolletti v Gorici, v Trstu v lekarni C. Zanetti in G. B. Rovis in v lekarni Alla Madonna v Korminu.

Ena steklenica stane 30 novcev.

Roba za oblačila

samo iz trpečne ovčje volne, za moša srednje velikosti 3.10 metra za gl. 4.96 kr. iz drobne ovčje volne; za celo " " 10. " iz boljše ovčje volne; obleko " " 12.40 " iz najkrajše ovčje volne

Popoln plačl po gl. 4, 5, 6 in do gl. 12. — Jako fina oblačila, blado, zgornje suknje, robo za suknje in dežne plače, tiš, leden, komišno suknje, grbenaste suknje, borlo, tanko (triko), polsukno, tkanine za biljardo, prvičen in toskan priporoču

ustanovljeno **J. Stikarofsky**, — 1890. —
tvorniško skladišče v Brnu.

Oglečki frañlo. Oglečne karte za krojače ne-frankovano. Razpošilja se proti poštnemu povzetju čez gl. 10 — franko.

Imam vedno skladišče sukra v vrednosti 150.000 gl. a. v. in j. ob sebi razumljivo, da pri moji svetovni trgovini ostajajo ostanki v dolgotni od 1 do 5 metrov; katagadel sem primoran take ostanke za jako znižane cene oddajati. — Od teh se oglečki ne morejo razpošiljati, proti temu se nedopadajoči ostanki zamenjajo ali pa so močeli pošljajo nazaj. (Opozorjam, da druge firme pač blago zamenjujejo, morebiti a slabim blagom, a denarja ne povračajo.)

Zavoljo pomnjenja po nezmernih ali varajočih firmah sem primoran invarate opustiti in zato prosim, naj se p. t. naročilo spominjajo moje zanesljive firme in me počastijo s svojim cenjenim naročanjem, katero vselej izvršim najdojšeje.

Dopisuje se nemški, češki, madjarski, poljski, laški in francoski.

Mnogo prihrani,

kdor kupi obleko v

KROJAČNICI IGNAČIJA STEINERJA
ki je največja v Gorici

v kateri se dobi vsak čas na veliko izbira narejena obleka po naslednjih cenah:

Popolna pomladanska obleka za gospodo	od 3 do 30 gl.
" " " " " " " "	" " " " " " " "
" " " " " " " "	" " " " " " " "
Površna pomladanska suknja " " " "	" " " " " " " "
Pomladanski šali " " " "	" " " " " " " "

Vrhu tega bogata zaloga vsakovrstno robe iz raznih tovarov po naročilu vsled mere, ki se izvrši točno in hitro. Uzorec na zahtevo brezplačno in prosti poštnino.

Novo došli dolmani najnovejšega kroja od 8 do 60 gl. za gospo. Šaki za gospo od 4 do 15 gl.

Rusko olje zoper protin

edino, mnogo tisočkrat sponeslo korenito sredstvo zoper protin, trganje, boleznij v križi, umrle ude itd. itd. Nikdo ni se se varal v svojih nadih! Naj se ne opusti poskušanja. Vsakdo bo iznajditelju hvaležen! Cena 50 kr., 1 gl., 2 gl. Glavna zaloga v „Engel-Apotheke“ na Dunaji, 1. Am Hof 8.; v Gorici pri J. Cristofolletti-ju, lekarni; v Trstu pri A. Praxmarer-ji, lekarni.

Eau de Hébé

(Hobina voda), orijentalno lepilo (ni barvilo), zbušnjivo in smogovratno skušeno po

prof. dr. Holly, čista telo naravno voljno, belo in polno ter odpravlja lišaj, bradovice in zagorelost na obrazu. Prodajalci: J. Cristofolletti, dvorni lekar v Gorici; Praxmarer, Prendini, lekarna v Trstu; Ed. Mahr v Ljubljani; Pellé v Celju; Martinz v Mariboru; Rodinis v Pulji; Tromba v Rovignu.

Želodčne bolezni

hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v raznih želodčnih boleznih zdravilo, katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar dandanes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izlčkov itd. itd., ki se oznanjajo in priporočajo občinstvu z visokimi letničnimi hesedami, ni drugega ko prevar. pogosto se škodljiva.

Samo Jeruzalemski balzam, nje davno znan po svoji priprosti sestavi in po oživljajoči svoji moči na želodčno živce, si je pridobil prednost pred vsimi drugimi do zdaj raznimi pomočki, kar potrjuje njegova razprodejna, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškoga r-barbara, korenice, ki je sploh znana po svojem prebavnem uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim slabostim, izvirajočim iz nerodnega prebavljanja. Zato se priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi, gnajsu, riganju, zabasanju, hemorojdalnim težavam; pomaga tudi proti zlatenici, glitiam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.

Glavna zaloga v lekarni G. B. Pontoni v Gorici.

V TRSTU pri G. B. Rovis, v KORMINU pri A. Franzoni, v TOLMINU pri C. Palisca.

Piccoli-eva esenca za želodec

G. PICCOLI, — Ljubljana.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških opričeval boleznij v želodcu in trebuhu, boleznij, krč, želodčne in premenjavnevroze, zabasanje, hemoroide, zlatenico, migrene itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelji po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gl. 36 novc. Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Gosp. Gabrielu Piccoli-ju, lekarju v Ljubljani

Na zahtevanje potrjujem, da sem Vaš cvet za želodec, kojega deli so mi dobro znani, v velikih slučajih uspešno rabil proti boleznim v želodcu in zlati žili. Ljubljana, mesec januar 1894.

Dr. Emil vitez Stöckl,

c. k. vladni svetovalec in delovno-sodnični poročevalec.

Uspešnost tega izvrstnega zdravila sprčujejo tudi gg. dr. D. Agostini, dr. Cambon, vitez dr. Goracchi, dr. Pardo — sloveči tržaški zdravniki.

Podpisani potrjuje, da ima želodčna esenca ljubljanskega lekarja Piccoli-ja hitre in prečudne zdravilne moči. Z njo ozdravelo je mnogo ljudi moje in sosedne župnije; komaj preteče dan, da ne bi kdo prišel k meni, ki me prosijo za jedno steklenico želodčne esence, kojih imam vedno nekoliko pripravljenih.

A. Wlassich, župnik-kanonik. Plomin, Primorsko.

Po 15 kr. steklenico prodaja v Gorici lekarna Pontoni, v Tolmini Palisca, v Korminu Franzoni, v Gradci Coassini, v Gradeži Pasqualis in nahaja se večinom v vseh lekarnah na Tirolskem, v Trstu, Istri in v celmaciji.

Neverjetno in vendar resnično.

SAMO 4 GLD. 50 KR.

stane nepremojljiv plašč za gospe, kateri služi ob enem na spodnji strani kot prašni plašč.

Edino in samo

pri

Ignaciji Steinerji
v Gorici.

Tam je tudi osrednja zaloga vse volnene obleke profesorja Gust. Jaegerja.

HAIR-MILKON

(mleko, ki pomlaja lase) daje lasem prvotno barvo iz mladih let. — Nikoli ne pobeđi! — Popolno neškodljivo! — Velika steklenica stane 3 gl. — Prodajalci: J. Cristofolletti, dvorni lekar v Gorici; Praxmarer, Prendini, lekarna v Trstu; Ed. Mahr v Ljubljani; Pellé v Celju; Martinz v Mariboru; Rodinis v Pulji; Tromba v Rovignu.

LEKARNA TRNKOCZY,

zraven rotovža v Ljubljani

na velikem mestnem trgu,

priporoča tukaj popisana najboljše in svča zdravila. Ni ga dneva, da bi ne prejeli pismenih zahval o naših izbornih skušnih domačih zdravilih. Lekarne Trnkoczyjevih firm so: Na Dunaji dvo in ena kemična tovarna v Gradci (na Stajarskem) ena pa v Ljubljani. P. n. obdobjstvo se prosi, ako mu je na tem ležeče, da spodaj navedena zdravila s prvo pošto dobi, da naslov tako-le napravi: Lekarna Trnkoczy poleg rotovža v Ljubljani.

Marijacejske kapljice za želodec,

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten uspeh pri vseh boleznih v želodcu in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urak, vetrove, koliko, zlatenico, bljvanje, glavobol, krč v želodcu, bljete sra, zabasanje, gliste, boleznij na vranici, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Steklenica valja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gl.

MARIA-ZELLER STROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKE TRNKOCZY
LAIBACH 4 STÜCK 20.

SVARILO! Opozorjamo, da se tisto istinite Marijacejske kapljice dobivajo samo v lekarni Trnkoczy-ja zraven rotovža na velikem Mestnem trgu v Ljubljani.

Cvet zoper trganje (Gicht),

je odlično najboljše zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi tor žicah, oteklino, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Malicu“ s zraven stojčim znamenjem. 1 stekl. 30 kr., tucat 4 gl. 50 kr.

Če ni na steklenici zraven stojčega zna menja, ni pravi cvet in ga procej nazaj vrnite.

Planinski zeliščni sirop kranjski,

za odrasle in otroke, je najboljši zoper kašelj, hripavost, vrtoglav, jetiko, prane in pljučne bolečine; 1 stekl. 56 kr., 1 tucat 5 gl. Samo ta sirop za 56 kr. je pravi.

Kričistilne kroglice,

ne smeje b. se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasani človeškega telesa, glavobolu, otrpjenih udih, skazenem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatljah 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se s pošto na manj jeden zavoj.

Zdravila za živino.

Štupa za živino.

Ta prav dobra štupa pomaga najbolje pri vseh boleznih krav, konj in prašičev.

Konje varuje ta štupa trganja po črevih, bezgavk, vseh nalezljivih kužnih boleznih, kašlja, plućnih in vranjih boleznih ter odpravlja vse gliste, tudi vdranje konje debele, okrogle in iskrene. Krave dobé mnogo dobrega mleka.

Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zametkov z rabilnim navodom samo 2 gl.

Cvet za konje.

Najboljše mazilo za konje, pomaga pri pretégu žil, otekanji kolen, kopitnih boleznih, otrpjenji v boku, v križi itd. pri otekanji nog, mehurjih na nogah, izvrtjenji, otiščanju od sedla in oprave, pri sušici itd. s kratka pri vseh vnanjih boleznih in hibah. Steklenica z rabilnim navodom vred stane le 1 gl., 5 stekl.

z rabil. navodom vred samo 4 gl.

Vsa ta našeta zdravila se samo prava dobijo

v lekarni Trnkoczy-ja v Ljubljani

zraven rotovža

in se vsak dan s pošto razpošiljajo.